

Vrăjmașul vine ca un vultur

15 decembrie 2008

Gili Cârstea

Capitolul 8 din Osea descrie o situație care s-a repetat mereu în istoria poporului lui Dumnezeu. Există aici un principiu neînțeles chiar și în biserica vremii noastre, deși el este de o simplitate uimitoare. Acest principiu a fost enunțat chiar de la început, ca o făclie călăuzitoare pentru generațiile următoare. Iată ce spunea Domnul lui Moise:

„Iată, tu vei adormi împreună cu părinții tăi. Și poporul acesta se va scula și va curvi după dumnezeii străini ai țării în care intră. Pe Mine Mă va părăsi, și va călca legământul Meu pe care l-am încheiat cu el. În ziua aceea, Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. Îi voi părăsi, și-Mi voi ascunde Fața de ei. El va fi prăpădit, și-l vor ajunge o mulțime de rele și necazuri; și atunci va zice: „Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?” (Deut 31:16-17).

În loc să înțeleagă că „relele și necazurile” vin deoarece „Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu,” poporul nostru consideră că ele sunt produse de Dumnezeu, ca o metodă educațională sau un mijloc de pedepsire a păcătoșilor. Iată cum vorbește Domnul prin profetul Osea:

„Pune trâmbița în gură! Vrăjmașul vine ca un vultur peste Casa Domnului! Căci au călcat legământul Meu, și au păcătuit împotriva Legii Mele... Israel a lepădat binele cu scârbă; de aceea vrăjmașul îi va urmări” (Osea 8:1-3).

Cine este „vrăjmașul” acesta, care vine ca un vultur peste casa Domnului, atunci când poporul calcă legământul? De ce Îl acuzăm noi mereu pe Dumnezeu pentru atacurile nimicitoare ale acestui vrăjmaș?

Ascultați în continuare prezentarea acestui principiu:

„Au pus împărați fără porunca Mea, și căpetenii fără știrea Mea; au făcut idoli din argintul și aurul lor: de aceea vor fi nimiciți. Vițelul tău este o scârbă, Samario! Mânia Mea s-a aprins împotriva lor! Până când nu vor voi ei să se țină curați? Idolul acesta vine din Israel, un lucrător l-a făcut, și nu este Dumnezeu. De aceea, vițelul Samariei va fi făcut bucăți! Fiindcă au semănat vânt, vor secera furtună” (Osea 8:4-7).

De ce dăm mereu vina pe Dumnezeu pentru furtună, deși noi înșine semănăm vântul? Cum se face că biserica nu înțelege nici la acest ceas târziu al

istoriei că „cei ce se alipesc de idoli deșeți îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:8)? Cum de nu înțelegem că acuzându-L pe Dumnezeu pentru nelegiuirile vrăjmașului, mascăm și deformăm rolul și locul acestuia în marea controversă?

Cu tristețe infinită Dumnezeu declară aici:

„Chiar dacă-i scriu toate poruncile Legii Mele, totuși ele sunt privite ca ceva străin” (Osea 8:12).

Legea fiind o transcriere a caracterului Său, Dumnezeu a ajuns un străin pentru poporul Său, necunoscut și neînțeles. Așa cum spunea Ieremia odată, cu adâncă uimire și în același timp cu o percepție unică:

„Tu, care ești nădejdea lui Israel, Mântuitorul lui la vreme de nevoie, pentru ce să fii ca un străin în țară... De ce să fii ca un om încremenit, ca un viteaz care nu ne poate ajuta?” (Ier 8:9).

Când caracterul lui Baal este confundat cu legea lui Dumnezeu, când principiile guvernării divine sunt confundate cu nelegiuirea, atunci Hristos devine o statuie, un „viteaz încremenit,” cu totul incapabil să fie de folos bisericii Sale.
